

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1512/2016
31.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Марковић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за складиштење и прераду житарица и производњу хлеба и пецива „ББ“ из ..., кога заступа Горан Планојевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 913/15 од 20.04.2016. године, у седници одржаној 31.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 913/15 од 20.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П1 88/15 од 08.12.2014. године, ставом првим и другим изреке, поништено је као незаконито решење туженог број ... од 28.01.2014. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и анекс уговора о раду и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 95.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 913/16 од 20.04.2016. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, а ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тач. 2. и 3, због којих се ревизија може изјавити. У образложењу пресуде, другостепени суд је оценио битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности. Стога су неосновани ревизијски наводи којима се указује да је апелациони суд пропустио да санкционише повреде пред првостепеним судом, чиме се посредно истиче битна повреда одредбе члана 374. став 1. у вези са чланом 396. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту ... за обављање послова У периоду од 12.12.2013. године до 10.01.2014. године, тужилац се налазио на боловању због болести - ..., и примао је терапију у виду ињекција све до 18.12.2013. године, када је на контроли утврђено да се његово здравствено стање поправило. Тужилац је као члан Управног одбора ВВ и председник ГГ 16.12.2013. године присуствовао годишњој седници Скупштине ВВ, где се задржао 45 минута. Растојање од тужиоцевог стана до зграде скупштине износи 1300 метара, тужиоца је до зграде и у повратку возио пријатељ, а вожња је у оба правца трајала 5,5 минута. Решењем туженог од 28.01.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 6. Закона о раду – због злоупотребе боловања. Током поступка је утврђено да је тужилац доставио туженом потврду о привременој спречености за рад због болести, затим и дознаке. Током лечења тужиоцу је препоручено мировање које не подразумева само лежање, већ избегавање тешких физичких послова и неправилних положаја кичме. Тужилац је био на контроли 18.12.2013. године, када је утврђено да се његово здравствено стање поправило. Коначно, утврђено је да тужилац критичном приликом није могао да ради 8 сати без угрожавања здравља, али је могао да хода, седи и да стоји (око 1 час или 1,30 часова).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили као незаконито решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужени је обавезан да га врати на рад.

Према члану 179. став 1. тачка 6. Закона о раду, послодавац може запосленом отказати уговор о раду ако за то постоји оправдано разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, између осталог и ако запослени злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад. Колективни уговор туженог по члану 97. тачка 6. прописује да уколико запослени злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад, послодавац му може отказати уговор о раду.

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац за време одсуства са рада због болести, дана 16.12.2012. године, присуствовао седници ВВ. Међутим, током лечења тужиоцу је поред медикамената препоручено и мировање које није подразумевало само лежање, а у завршној фази лечења, тужилац је одређено краће време могао да хода и седи, односно његово здравствено стање било је боље, што је констатовано од стране лекара дана 18.12.2012. године. С обзиром на наведено, правилна је оцена нижестепених судова да тужилац предузетом радњом није злоупотребио право на одсуство због привремене спречености за рад, будући да се у периоду одсуства због болести понашао у складу са прописаном

терапијом, па није било основа за примену отказног разлога из члана 179. тачка 6. Закона о раду. Стога, наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Како је тужиоцу незаконито отказан уговор о раду, тужени је у обавези да га врати на рад, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Наводима ревизије којима се указује да је тужилац за време боловања предузимао радње које, иначе, предузима на послу и да се питање злоупотребе права на привремено одсуство не може решавати искључиво медицинским критеријумима, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић